

מסורת הש"ס

(א) מוסר דף מ' (ב) ו' פ"ב ד' פ"ג
ע"ג: ומפני שם ד"ה אפרוחא
א"כ: מומ' דנרטי סוף
ד'ולשט' (א) (ב) ו' פ"ב
ד'ס"ח.

תורה אור השלם

1 וא"כ כי ה"ן בוגר גבר
דבר ולא יבא אשה רחוב
כשאלו נמשו ודא כנות
ולא ישבע ויאסוף אליו כל
הגמים ויקבץ אליו כל
העמים.
2 נ"ת: בחסדך עם ה'
אפתח נהלה בעיני אל נה'
קדשך: שמה טו י'

הגהות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה ו' קנקנים
דמוכר מאי הוה למח:

המוכר פירות פרק ששי בבא בתרא

צ"ח.

עין משפט
ג' מצוה

ג א ב ג ד ה ו ז ח ט י י"ב י"ג י"ד י"ה
ממנה נלמד ו פמ
לא"ן קמ טי"ט ח"ת פי
ל ע"פ: י'
ג ד ה ו ז ח ט י י"ב י"ג י"ד י"ה
טו ט"ז כ ל מ נ ס ע ז ח ט י י"ב י"ג
נב ו ר ז ח ט י י"ב י"ג י"ד י"ה
ס ט י י"ב י"ג י"ד י"ה
ס ט י י"ב י"ג י"ד י"ה
ס ט י י"ב י"ג י"ד י"ה
ס ט י י"ב י"ג י"ד י"ה
ס ט י י"ב י"ג י"ד י"ה

רבינו גרשום

לא שנו דאין המוכר
באחריות והיינו כשדרכו
בקנין ולוקח אבל אם
עיי"ו בבלי דמוכר לימא
ליה לוקח הא מוכר: אפי'
כי איתיה בקנקנים דמוכר
אמאי מצי למיכור ליה לוקח
הא חסרן הא קנקן לימא
ליה המוכר לא איבעי לך
לשחריה ברשותך אלא היה
אלא לוקחן ולמכור לאתרי
משום דכל שעתא מחסרין
ואמאי מצי לוקח למיכור ליה
הא חסרן כו': הכא נבאי
שקנת דאמר לך לוקח
למכרה בעצמך ולא למוכר
דהשתא לא מצי למיכור ליה
לא איבעי לך לשחריה:
ומקמי מאי דחוקיה דר'
יוסי לאוקמי כו' לוקמי'
בקנקנים דמוכר ודלא אמר
לו למקפה ולימא הני כו'
שנו דאין חייב באחריותו
אלא בקנקן דמוכר הואיל
ודלא א"ל למקפה דמצי
למיכור ליה [לא] איבעי
לך לשחריה: אמר רבא
משום הכי אוקמה למתני'
הכי בקנקנים דלוקח כו':
משום דפיפא דמתני' וכו':
אלא ש"ס: דבשום הכי
לא מצי למיכור רבא דאמר
הלוקח למקפה קא בעצמך
ליה והכי אמר רפריס ליתא
מפריס: נמי רישא. והא
דקמי ר' יוסי ב"ר תנאי
דבקנקנים דמוכר מצי אמר
ליה הא חסרן הוא קנקן
וחייב המוכר באחריות
לפינא דר' חייא: אף
כי ה"ן בוגר: לו לאוסי
שחריה ואני מתנא
בשום טובה ומחסיין ה"ן לו
הואיל (א) ולקחן אפי' חייב
המוכר באחריותו: בנה
שלו. בביתו. כל המתנאה
בטלית של ח"ח לא בטלית
משם קאמר משום שהכל
חייבין בעצמיה אלא שחריב
סדרו על ראשו בעין
השמי רגלין לשעות תלמידי
הכספי ומדור אסור לפרוש
כי אם ת"ח: קרא שמו
סדר על שמו [על ח"ח]
ברכתו: סוד ה' לריאי: לו
ניח ולא יבא לנה רשמו:
אדעתא לכבויה. שקאה
על דעת למוכרה בביתו על
יד יד הוקף החביתא
שהחסי' קורם כביית'
למפציא או לשלישין דינא
הוא דמכיל ליה המוכר:
דלא שני בבירוייהו. שלא
שקאה ספרו לשפריס: אבל
א' מצי לזכותה מקמי
הכי ולא זכנה בודאי
באחריות החסי' ולא
מכיל: לפרוחא דרובשט.
לאחוה מקום שתיין ביוקף
וה' סכר שויין שהיה
נוכר בוול שפט כשעה
לה מניה דבשום דאחריה
דעתא קיבל מניה ידא זכין
ובין וא' לא ליתרה ליה:
איבעי לתו הוה חל'
כרפות חנווני: מאי. מכיל
או לא מכיל: ואמר לך
דלא מכיל ליה כרר חייא
ב"ר יוסף דאמר לעיל חסור
מולא דבכרא גוים החנווני
גורם ואלא מכיל ודלא כו'
יוסי ב"ר תנאי דאמר לעיל
אבל בקנקנים דמוכר לימא
ליה הא חסרן הוא קנקן
והא חסרן בחביתא דמוכר
החסי': ואיכא דאמר וכו'

מבושם עד עצרת. קשה לרשב"א דהא בקנקנים דלוקח איירי
ממתנין ולימא ליה קנקן גרים ולרב חיילא בר יוסף
לימא ליה מולך גרם יש לומר דודאי אם נמלא חומץ מני אמר ליה
הכי אבל הכא לא איירי בכי אלא אשמועינן דלרין ליתן לו יין
הכאי להתיקין עד העצרת:

האי מאי דובין הביאה דהתרא
אדעתא לכווניה. פי' (רשי'
דאין החנווני אלא שליש בעלמא
ואין גרמה לר'י דאס כן לא היה
ליה למימר זכין ועוד דאס כן מגופה
מילתא דרנא לא שמעינן שום חיודו'
דהא דקאמר לא אמנן אין גרמה
שיהא זה מדברי רנא אלא גמרא
דקאמר ליה ונראה לו לפרש דמיי
דזכין ממך נמוך ולדעתא דרבי זבנא
שימכרנו כמות דמי לא"ל למקפה
קשה לרנא דלמר בסמוך מעובדא
דבעי שיתקיים כדי מקפה והכי נמי
בעינא שיתקיים כדי סינטייה ומיאו
קשה לרנא דלמר בסמוך מעובדא
דקיבל חמרא מהכריה אדעתא
דנמטאה אפרוחא דוול שפט חל'
לא כרב חיילא בר יוסף השמא חסם
דלא זכניה לגמרי מני אמר ליה
מולך גרם כ"ש הכא דהי מוכר
גמור ו"ל דהיה לישנא מוקי הך
מילת' דרנא דכידעו שינו מתמין ואפי'
הכי דוקא אדעתא דסנטייה הא לאו
הכי מני לא"ל לא איבעי ליה לשאי:
רבי

הכא ולא יגור וכתוב התם י' א' גוה קדשך אמר רבא ר'האי מאן דובין ליה חביתא
דחמרא לחנואה אדעתא לכבויה ותקף אפלא או אתילתא דינא הוא דמקבל
לה מיניה ו' ולא אמרן אלא דלא שני בכרוא אבל שני בכרוא לא ו'לא אמרן
אלא דלא מטא יומא דשוקא אבל מטא יומא דשוקא לא ו'לא אמרן
דקיבל חמרא אדעתא דממתי ליה לפרוחא י'דוול שפט ואדמתי התם לו דינא
הוא דמקבל ליה איבעיא להו הוה חלא מאי אמר ליה רב הלל לרב אשי כי
הואנ בי רב כהנא אמר לן חלא לא ודלא כר' יוסי בר' חנינא ואיכא דאמרי
י'אפילו חלא נמו מקבל כמאן כר' יוסי בר' חנינא: ישן משל אשתקד כו':

תנא
ולא שנת קנקנים דמוכר קמי מתנין דאין מוכר חייב באחריותו משום דלא איבעי ליה לשאי:
אפי' הוה ליה מתק טעות: לימא
למקפה. וה"ה לרישא והיינו טעמא דכרישא פטור מוכר דאיכא למימר קנקנים דלוקח גרמו ובסיפא חייב הואיל וידוע שינו רגיל
להמנין כל שנה: ופליגא. הא דר' יוסי בר' חנינא דמוקי לה בקנקנים דלוקח ולא דמוכר משום דמצי א"ל הא חסרן הוא קנקן: דרב חיילא
בר יוסף. דליה מוקי לה נמי בקנקנים דמוכר ואע"ג ד"ל' למקפה דמוכר סיפא אפי' הכי מוכר פטור דלא מני אמר ליה הא חסרן הוא
קנקן דלוקח בקנקנים דמוכר גרמו אלא מולא דלוקח שהוא בעליו של יין גרים: שנאמר ואף כי יין בוגר. צאדס למח משום דגבר יחיר וגו'
נאחו על אדם שגמים דעמו דכר שכן כי גורם שהיין בוגר כי דמוכר כדמי שפא יין ומלא מומין מדה כנגד מדה. ומיחו סיפא כין דלמר ליה
למקפה ולא מני אמר ליה לא איבעי לך לשאי ולא מני למימר ליה מולך גרם מאחר שהדבר ידוע שינו מתמין הלך חייב מוכר: אאינשי
ביטוי. אשמו: לא מיקבל. שמניה אוחו: כל המחנאה בטלית של תלמידי הפנים. דעביד כדלמך בחוקת הנמים (לעיל דף מ'): עלות של
תלמידי חכמים כיזל כל שאין תלוקו גרמה מתחטו טפה וזניעותא יתירמא הוא וגסות הוא למי שאינו תלמיד חכם: האי מאן דמוכין ליה חסיא
דחמרא לחנווני וכו'. מוכר מתין שלו למנוני כדמי שפא יין ומלא מומין מדה כנגד מדה. וזניחו סיפא כין דלמר ליה
החנווני מן הלוקחין והמלא כרשותא דמריה קאי ואין החנווני אלא שליש בעלמא לטול שטר חסרו. והלכך אם החמין אפלא או חילתמא דננא
קורם שמכר טונו: דינא הוא דמקבל. בעל הבית כל ההפסק ובגון שלא פשע שליש דהיינו מנוני מני בשליחותו דמפרש ואזיל. ואפי' כי
היין בוגר ליכא למימר גבי חנווני דהא אין לו חלק כי וגם לא הקנקן שלו הוא ואכתי ברשות מריה קמא אחיה: ולא אמרן. דהפסק
בעל הבית: אלא דלא שפסד דאמר חסרן נקב דאמר חסרן אכל שני איכא למימר דהוא גרים: דלא מצי יומא דשוקא. ולא
נחעלל חנווני בזכירתו: האי מאן דקיבל חמרא מהכריה. למחתי שטר והקנקנים דמוכר והוא קיבלו דמיים בשער של עכשו בעיר האמת
והריות וילוקו. וכל מקבלי מומין למחתי שטר הוה מפקד ונפקד קרוצים לשכר וקרוצים להפסק והרי הוא באחריות שניה להפסק כמו לשכר
דלמך (ג"מ דף ק'): הך עיסקא פלגא מליה ופלגא פקדון וחס הוקיר או הול או נגנז או נאנז לשיניה נאנז והול. אבל אמר לו בעל
היין דמקבל אפי' אם הוקיר לא יהא לך רשות למכרו כחאן אלא זיל ואמטייה מלכותא אחרת אפרוחא דוול שפט שצאחו מקום היו מוכרים
יין ביוקר וקודם שדעו לשם זל היין בכל המקומות ופיתח דמים שקיבלו: דינא הוא דמקבל. בעל היין אם לא הול כל הול כל היין
דאפילו אם הוקיר מיד לא היה לו רשות למכרו עד שמגיע לפרוחא דוול שפט לענין זולא נמי כרשותא דבעל היין קאי. ומיחו לגבי
גניה ואבדיה כרשותיה דמקבל נמי קאי וכן אם נעשה חומץ דלוקחן שהרי באחריותו הוא וקרינא ביה אף כי היין בוגר דמולא
דמרייה גרים שצאחיות שניהן הוא עומד ושיניהן בעליו של יין: ופשע דלא אמטייה לא גרסינן: הוה חל'. המקמי דלמטייה להסח
מזו מני מקבל בעל היין כל ההפסק דהא אפילו גבי מכירה גמורה מקבל החנווני קמא ובעל הבית לא יקבל מעמיהו אלא לאמר שיקבל
למקפה דלא מני אמר ליה מוכר לא איבעי לך לשאי וכל שכן הכא דלא מוכר לגמרי וגם אמר ליה זיל אמטייה אפרוחא דוול שפט
שזו להשכחו דמצי אמר ליה מקבל הא חסרן הוא קנקן כר' יוסי בר' חנינא או דלמא לא מקבל כל ההפסק אלא פלגא דמצי
אמר ליה מולך נמי גרם שצאחיות שנינו עומד והיין בוגר קרינא ביה כרב חיילא בר יוסף: חלא לא. כלומר לא מקבל בעל היין כל
ההפסק ואע"ג דמתאן ד"ל' למקפה דמי ואיבעי לשאי משום דמול שני הבעלים גורם: ודלא כר' יוסי בר' חנינא. דמוקי למתניתין
בקנקנים דלוקח אבל בקנקנים דמוכר סינטייה לא היה לוקח הא חסרן הוא קנקן היכא דלמר ליה למקפה והכא נמי כין
ד"ל' זיל אמטייה כו' הרי זוה לו להשכחו. ונראה בעיני דלית הלכתא כר' יוסי בר' חנינא אלא כרב חיילא בר יוסף דמולא דגברא גרים
חלא אם כן ידוע שינו מתמין ודאמר ליה למקפה דהא שמואל קאי כותיה ואמרן לעיל (ז'): עבד רב יוסף עובדא בחמרא כותיה דשמואל:

מבושם. שיתקיים כדרך המתקיימין: עד העצרת. אבל לא מן
העצרת ואילו שחוס תקופת חמון מקלקל אפי' יין מבושם: וישן.
ואם מוכר לו יין ישן יתן לו משל אשתקד שנה המוקדמת לזו שאנו
עומדים בה: משל שלש שנים. משנה דקודם אשתקד דהוה לכו
ג' שנים עם שנה שאנו עומדין בה:

גב' לא שנו. דלמי חייב באחריותו:
אלא בקנקנים דלוקח. שקבל הלוקח
היין בחביתו דליכא למימר כליו
גרמו. ומיחו סיפא דקמי ואם ידוע
דסינטייה ליה דמימות הנגרי הוה כו'
כי' הסם ליכא למימר כלי הלוקח
גרמו דאין סכדי שהיין רגיל בכך:
אבל בקנקנים דמוכר. מני אמר ליה
לוקח אפילו לומן מרובה הוא חסרן
והא קנקן דודאי יין וכלין גרמו
דסינטייה ליה דמימות הנגרי הוה כו'
מקולקל כבר אלא שאין יוכר הדבר
עד שעת חיומן כדלמרינן בצאחו
שך (ב"מ דף ע"ג): מעיקרא דחמרא
מחרא דחלא חל' היהוה שעתא הוה
דמזכרי אונשפייה חמרא. ולרב
דאמר לעיל (ז'): כל שלשה ימים כרשות
מוכר איכא לאוקמוי ממני' בקנקנים
דלוקח ואפילו מוך שלשה או בקנקנים
של מוכר ולמחר שלשה והלכך מוכר
פטור: וכי קנקנים דמוכר (ב').
למה יפסק מוכר הא מני אמר ליה
מוכר ללוקח לא איבעי לך לשאי.
דלפילו לרב דלמר (לעיל דף צ"ג).
המוכר שור לחכירו ומלא נגמון הרי
זה מתק טעות הני מלי משום דרובא
לדיא זכני אבל הכא רובא לאו
לשהיי זכני שגמים דעמו דלוקח: דאמר ליה
למקפה. להסתפק מעט מעט לקדירות
דהיינו לשאי: מאי דוחקיה דרבי
דמתנין בקנקנים דלוקח לחוד ולא
בקנקנים דמוכר משום דמוקי למתני'
דד"ל' למקפה לוקמיה דלא אמר
ליה למקפה דמוכר יין פסח קמי

ולא שנת קנקנים דלוקח ולא שנת
אפי' הוה ליה מתק טעות: לימא
למקפה. וה"ה לרישא והיינו טעמא דכרישא פטור מוכר דאיכא למימר קנקנים דלוקח גרמו ובסיפא חייב הואיל וידוע שינו רגיל
להמנין כל שנה: ופליגא. הא דר' יוסי בר' חנינא דמוקי לה בקנקנים דלוקח ולא דמוכר משום דמצי א"ל הא חסרן הוא קנקן: דרב חיילא
בר יוסף. דליה מוקי לה נמי בקנקנים דמוכר ואע"ג ד"ל' למקפה דמוכר סיפא אפי' הכי מוכר פטור דלא מני אמר ליה הא חסרן הוא
קנקן דלוקח בקנקנים דמוכר גרמו אלא מולא דלוקח שהוא בעליו של יין גרים: שנאמר ואף כי יין בוגר. צאדס למח משום דגבר יחיר וגו'
נאחו על אדם שגמים דעמו דכר שכן כי גורם שהיין בוגר כי דמוכר כדמי שפא יין ומלא מומין מדה כנגד מדה. ומיחו סיפא כין דלמר ליה
למקפה ולא מני אמר ליה לא איבעי לך לשאי ולא מני למימר ליה מולך גרם מאחר שהדבר ידוע שינו מתמין הלך חייב מוכר: אאינשי
ביטוי. אשמו: לא מיקבל. שמניה אוחו: כל המחנאה בטלית של תלמידי הפנים. דעביד כדלמך בחוקת הנמים (לעיל דף מ'): עלות של
תלמידי חכמים כיזל כל שאין תלוקו גרמה מתחטו טפה וזניעותא יתירמא הוא וגסות הוא למי שאינו תלמיד חכם: האי מאן דמוכין ליה חסיא
דחמרא לחנווני וכו'. מוכר מתין שלו למנוני כדמי שפא יין ומלא מומין מדה כנגד מדה. וזניחו סיפא כין דלמר ליה
החנווני מן הלוקחין והמלא כרשותא דמריה קאי ואין החנווני אלא שליש בעלמא לטול שטר חסרו. והלכך אם החמין אפלא או חילתמא דננא
קורם שמכר טונו: דינא הוא דמקבל. בעל הבית כל ההפסק ובגון שלא פשע שליש דהיינו מנוני מני בשליחותו דמפרש ואזיל. ואפי' כי
היין בוגר ליכא למימר גבי חנווני דהא אין לו חלק כי וגם לא הקנקן שלו הוא ואכתי ברשות מריה קמא אחיה: ולא אמרן. דהפסק
בעל הבית: אלא דלא שפסד דאמר חסרן נקב דאמר חסרן אכל שני איכא למימר דהוא גרים: דלא מצי יומא דשוקא. ולא
נחעלל חנווני בזכירתו: האי מאן דקיבל חמרא מהכריה. למחתי שטר והקנקנים דמוכר והוא קיבלו דמיים בשער של עכשו בעיר האמת
והריות וילוקו. וכל מקבלי מומין למחתי שטר הוה מפקד ונפקד קרוצים לשכר וקרוצים להפסק והרי הוא באחריות שניה להפסק כמו לשכר
דלמך (ג"מ דף ק'): הך עיסקא פלגא מליה ופלגא פקדון וחס הוקיר או הול או נגנז או נאנז לשיניה נאנז והול. אבל אמר לו בעל
היין דמקבל אפי' אם הוקיר לא יהא לך רשות למכרו כחאן אלא זיל ואמטייה מלכותא אחרת אפרוחא דוול שפט שצאחו מקום היו מוכרים
יין ביוקר וקודם שדעו לשם זל היין בכל המקומות ופיתח דמים שקיבלו: דינא הוא דמקבל. בעל היין אם לא הול כל הול כל היין
דאפילו אם הוקיר מיד לא היה לו רשות למכרו עד שמגיע לפרוחא דוול שפט לענין זולא נמי כרשותא דבעל היין קאי. ומיחו לגבי
גניה ואבדיה כרשותיה דמקבל נמי קאי וכן אם נעשה חומץ דלוקחן שהרי באחריותו הוא וקרינא ביה אף כי היין בוגר דמולא
דמרייה גרים שצאחיות שניהן הוא עומד ושיניהן בעליו של יין: ופשע דלא אמטייה לא גרסינן: הוה חל'. המקמי דלמטייה להסח
מזו מני מקבל בעל היין כל ההפסק דהא אפילו גבי מכירה גמורה מקבל החנווני קמא ובעל הבית לא יקבל מעמיהו אלא לאמר שיקבל
למקפה דלא מני אמר ליה מוכר לא איבעי לך לשאי וכל שכן הכא דלא מוכר לגמרי וגם אמר ליה זיל אמטייה אפרוחא דוול שפט
שזו להשכחו דמצי אמר ליה מקבל הא חסרן הוא קנקן כר' יוסי בר' חנינא או דלמא לא מקבל כל ההפסק אלא פלגא דמצי
אמר ליה מולך נמי גרם שצאחיות שנינו עומד והיין בוגר קרינא ביה כרב חיילא בר יוסף: חלא לא. כלומר לא מקבל בעל היין כל
ההפסק ואע"ג דמתאן ד"ל' למקפה דמי ואיבעי לשאי משום דמול שני הבעלים גורם: ודלא כר' יוסי בר' חנינא. דמוקי למתניתין
בקנקנים דלוקח אבל בקנקנים דמוכר סינטייה לא היה לוקח הא חסרן הוא קנקן היכא דלמר ליה למקפה והכא נמי כין
ד"ל' זיל אמטייה כו' הרי זוה לו להשכחו. ונראה בעיני דלית הלכתא כר' יוסי בר' חנינא אלא כרב חיילא בר יוסף דמולא דגברא גרים
חלא אם כן ידוע שינו מתמין ודאמר ליה למקפה דהא שמואל קאי כותיה ואמרן לעיל (ז'): עבד רב יוסף עובדא בחמרא כותיה דשמואל:

כמאן כר' יוסי בר' חנינא. דאמר בקנקנים דמוכר ר'האי חסרן הוא קנקן ודאמר ליה חסרן הוא קנקן ודאמר ליה חסרן הוא קנקן ודאמר ליה חסרן הוא קנקן
ב"ר יוסף דאמר לעיל חסור מולא דבכרא גוים החנווני גורם ואלא מכיל ודלא כו' יוסי ב"ר תנאי דאמר לעיל אבל בקנקנים דמוכר לימא ליה הא חסרן הוא קנקן
והא חסרן בחביתא דמוכר החסי': ואיכא דאמר וכו'

18 אפי' זיל חילא וכן אפי' וכו'.